

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 379/2016
12.04.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Маје Ковачевић-Томић, Соње Павловић и Милунке Цветковић, чланова већа, са саветником Јеленом Петковић-Милојковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Ч.А., због продуженог кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 3. у вези става 1. у вези члана 61. Кривичног закона и др., одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Ч.А., адвоката М.Д., поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Врању К 64/14 од 09.04.2015. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 788/15 од 23.12.2015. године, у седници већа одржаној дана 12.04.2016. године, једногласно је, донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Ч.А., адвоката М.Д., поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Врању К 64/14 од 09.04.2015. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 788/15 од 23.12.2015. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Врању К 64/2014 од 09.04.2015. године окривљени Ч.А. оглашен је кривим због продуженог кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 3. у вези става 1. у вези члана 61. КЗ и због кривичног дела послуга из члана 365. КЗ па је, након што су му утврђене појединачне казне затвора и то: за кривично дело из члана 234. став 3. у вези става 1. у вези члана 61. КЗ у трајању од 9 месеци, а за кривично дело из члана 365. КЗ у трајању од 5 месеци осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 1 године у коју му се урачунава време проведено у притвору од 30.10.2006. године до 24.11.2006. године и истовремено се одређује да ће се ова казна затвора извршити тако што ће окривљени исту издржавати у просторијама у којима станује, уз мере електронског надзора, с тим што исти не сме напуштати просторије у којима станује у П., у ул...., осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција, а уколико окривљени у једном трајању преко 6

часова, или два пута у трајању до 6 часова самовољно напусти просторије у којима станује суд ће одредити да остатак казне затвора издржи у заводу за извршење казне затвора. Том пресудом окривљени је обавезан да у корист буџетских средстава суда на име трошкова кривичног поступка плати износ од 335.722,00 динара, на име судског пашала 18.000,00 динара, а да ошт. А. о. а.д. Б. плати на име нужних издатака 268.500,00 динара, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења, док су оштећени А. о. АДО Б. и А. ДОО Б. на основу одредбе члана 258. став 4. ЗКП упућени на парнични поступак ради остваривања имовинскоправног захтева. Истом пресудом одбијен је предлог Вишег јавног тужиоца у Врању за одузимање имовинске користи од окривљеног као неоснован.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 788/15 од 23.12.2015. године, усвајањем жалбе Вишег јавног тужиоца у Врању преиначена је пресуда Вишег суда у Врању К 64/14 од 09.04.2015. године у делу одлуке о кривичној санкцији, тако што је Апелациони суд у Нишу окривљеном Ч.А. за продужено кривично дело злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 3. у вези става 1. у вези члана 61. КЗ за које је првостепеном пресудом оглашен кривим утврдио казну затвора у трајању од 1 године, за кривично дело послуга из члана 365. КЗ за које је првостепеном пресудом оглашен кривим утврдио казну затвора у трајању од 10 месеци, па га је осудио на јединствену казну затвора у трајању од 1 године и 6 месеци у коју му се урачунава време проведено у притвору од 30.10.2006. године до 24.11.2006. године, док је жалба браниоца окривљеног као неоснована одбијена и пресуда Вишег суда у Врању К 64/14 од 09.04.2015.године у непреиначеном делу је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног Ч.А., адвокат М.Д. због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1. ЗКП у вези члана 438. став 1. тачка 5. ЗКП, члана 309. став 5. ЗКП и због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде преиначи тако што ће према окривљеном на основу одредбе члана 422. тачка 3. ЗКП одбити оптужбу, односно да исте укине и предмет врати Апелационом суду у Нишу на поновно одлучивање пред измењеним већем.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости у смислу одредбе члана 488. став 1. ЗКП доставио Републичком јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа сходно одредби члана 490. ЗКП, о којој, у смислу одредбе члана 488. став 2. ЗКП није обавестио Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа, Врховни касациони суд је размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Ч.А., адвоката М.Д. је неоснован.

Бранилац окривљеног Ч.А. побијајући правноснажне пресуде због повреде закона, не указује конкретно ни на једну повреду закона из члана 485. став 4. ЗКП због које је подношење захтева за заштиту законитости дозвољено окривљеном, преко браниоца, а из образложења захтева и навода да окривљени није могао бити оглашен кривим због продуженог кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 3. у вези става 1. у вези члана 61. КЗ будући да није могао имати својство одговорног лица, нити да је могао бити одговоран за фактичко обављање послова у својству одговорног лица, обзиром да је таква одговорност била предвиђена тек изменама и допунама Кривичног законика („Службени гласник РС“ бр. 112/13), дакле, након што је окривљеном оптужним актом јавног тужиоца стављено на терет да је предметне инкриминисане кривично-правне радње у питању предузео током 2006. године, те да, сходно одредби члана 5. став 2. КЗ суд управо због тога што је окривљеном стављено на терет да је предметне радње предузео током 2006. године није могао применити одредбу члана 61. став 5. КЗ (којом је прописано да ако продужено кривично дело обухвата више кривичних дела чије је битно обележје одређени новчани износ, сматраће се да је продуженим кривичним делом остварен збир износа остварених појединачним делима а уколико је то обухваћено јединственим умишљајем учиниоца), обзиром да ни из једне радње за коју је окривљени изреком под тачком један правноснажне пресуде оглашен кривим не произилази да је исти себи прибавио противправну имовинску корист која прелази износ од 450.000,00 динара због чега би се у конкретном случају у радњама окривљеног евентуално стекла законска обележја кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 1. у вези члана 61. КЗ у односу на које је наступила апсолутна застарелост кривичног гоњења, по оцени Врховног касационог суда, произилази да захтев подноси због повреде закона из члана 439. тачка 1. ЗКП.

Изнете наводе захтева Врховни касациони суд оцењује неоснованим.

Наиме, наводе садржане у захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног истицао је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и на страни четири пасус трећи, страни пет последњи пасус и страни шест пасус први образложења побијане пресуде је дао јасне и довољне разлоге о томе да се у радњама овог окривљеног описаног под тачком један изреке правноснажне пресуде стичу сви субјективни и објективни елементи бића продуженог кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 3. у вези става 1. у вези члана 61. КЗ у односу на које није наступила застарелост кривичног гоњења, које Врховни касациони суд у свему прихвата и у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП на њих упућује.

Како битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 5. ЗКП, из члана 438. став 1. тачка 11. ЗКП и из члана 438. став 2. тачка 2. ЗКП, као

ни повреда одредбе члана 309. став 5. ЗКП на које бранилац окривљеног Ч.А. у захтеву за заштиту законитости указује не представљају законске разлоге у оквиру повреда таксативно набројаних у члану 485. став 4. ЗКП, због којих окривљени, преко свог браниоца може поднети захтев за заштиту законитости, Врховни касациони суд се у ове навода захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Ч.Н. није упуштао.

Са изнетих разлога, а на основу одредбе члана 491. став 1. и 2. ЗКП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Јелена Петковић-Милојковић,с.р.

Председник већа-судија
Драгиша Ђорђевић,с.р.